

den voorzitter, de gezworenen, de carabinieri met hun witten band, en kruiste met een sierlijke beweging haar oude sjawl over de borst.

— Maar het was zoo niet Mijnheer de president. Zij wilden nog wel van mij weten.

— Ook Rosario Testa?

— Ja Mijnheer ook hij.

De weduwe keek haar met vurige, woeste oogen aan; haar lippen waren wit als haar wangen.

— Ik heb u gezegd dat de arme ziel geen heilig boontje was. En toen ik hem weerzag, voelde ook ik mij zwak, alsof hij mij drank had gegeven. Ik zeide van neen, omdat Malannata in de buurt was, die zwavel loste in het magazijn achter de villa; hij had al dikwijls tegen me gezegd: „Pas op, als je weer naar Rosario teruggaat, zal je er allebei van lusten.” Maar oude liefde roest niet Mijnheer.

— Genoeg daarover; zeg hoe de moord plaats had.

— Zooals ik u gezegd heb Mijnheer, met het mes.

— Was Testa gewapend?

— Hij? Arme vent! Hij had mij op vijgen gevraagd bij Pocaroba die tot Kerstmis toe zulke goede heeft, vijgen van Paterno. Pocaroba zei: „Pas op, want Malannata heeft achterdocht, ik heb gezien dat hij elk oogenblik aan de deur van het magazijn komt en het oog houdt op baas Rosario.” Testa zei: „Laat hem maar kijken, baas Pocaroba, ik lach met Malannata en zijn heilige.” Ik zeide dat ik genoeg had van de vijgen en zocht hem weg te krijgen; maar daar komt de andere wit bestoven van den zwavel en met oogen als van een dronkenman aanloopen en is in twee sprongen bij ons; hij grijpt het mes van de vijgen dat op de tafel ligt en vóór dat men Jezus Maria kan zeggen...

— Beschuldigde, hebt gij iets tegen de verklaringen der getuigen aan te voeren?

— Niets Meneer de President, het is de waarheid.

Toen kwam de openbare aanklager te voorschijn, plechtig met een toga aan, al werd daaraan ook een wereldsche tint gegeven door den hoogen Engelschen kraag die boven de toga uit te zien kwam; hij vernietigde den aangeklaagde met zijn onwederlegbare vordering, en wekte het afgrijzen der gezworenen door een schilderij op te hangen van de gemeene ondeugd die in het slijk der laagste maatschappelijke rangen voortwoekert, om daar de vrucht van de misdaad voort te brengen, zonder zelfs den koortsgloed der jeugd, van den hartstocht, van de eer of zelfs van de verleiding of de ijverzucht tot verontschuldiging te hebben. De ondeugd die in de schande leeft en zich door de misdaad tracht te verzetten; — dit zeggende stak hij met een dreigend gebaar zijn wijsvinger met den glinsterenden rozerooden nagel naar het grijze verwilderde hoofd uit. De dames die door zijn galanterie gereserveerde plaatsen hadden bij de rechtszitting en het te kwaad kregen in die benauwde zaal, uitten hun opnieuw ontwaakte verontwaardiging door